

சைவம்

மலர்

9

உருத்ரோத்தகாரிஸ்ர மாசிமீ

1924ஸ்ர பிப்ரவரிமீ

இதழ்

11

தேவாரம்

மண்ணினல்ல வண்ணம் வாழலாம் வைகலும்
 எண்ணினல்ல கதிக் கியாதுமோர் குறைவிலை
 கண்ணினல் லஃதுறுங் கழுமல வளநகர்
 பெண்ணினல் லாளொடும் பெருந்தகை யிருந்ததே.

பாம்பன் - ஸ்ரீமத் துமாதருதாசகவாயிகள் அருளிச்சேய்த

* சிவஞானதீபம்

பதிபகபாசலியல்

வசனம்

சருவ அண்ட பிண்ட சராசரங்கட்கும் ஆதி பிதாவாய் வயங்கும்
 ஈசனெருவன் என்றும் நித்தியனுய்ளன். அவன் அனாதியெனப்படு
 வன் : பரிசுத்தமுடையவன் : பரிசுத்த ஞானமுடையவன் : வேதா
 கமாதி ஞால்களாற் றுதிக்கப்பட்டவன் : சமான ரகிதன். சத்து,
 சித்து, ஆனந்த மென்னு மூன்றையு மொருங்கே பொருந்தி நாம ரூப
 பேதங்களாயுள்ள சமத்த சராசரங்களிலுஞ் சச்சிதானந்த சொரூப
 மென நிறைந்தபொருளு மவனே. அவனே பரம சிவம் என்னும்
 பரமான்மா ; பிரமம். அவனே பதி. அவனே குகன்.

சருவ புவனங்கட்கும் அவன் ஒரே தெய்வமாயுள்ளென்பதற்கு,
 ஒரு ஞானியினுடைய சுவானுபூதியிற் சகலசராசரமு மறையச் சிதா

* இவ்வரிய னுலின் வில 8-அனா. இது சென்னை திருவல்லிக்கேணி, வீர
 ராகவமுதலி தெரு, 135-வது கதவிலக்கமுள்ள வீட்டில் ம-ா-ா-ஸ்ரீ V. இராஜா
 பாதர் முதலியாரிடத்திற் கிடைக்கும்.

காச சோதியொன்றே தோன்றுதலும், அவசியமான நிக்கிரக அனுக்கிரகாதி அற்புதங்கள் அந்த ஞானியகத்து நிகழ்தலும், இவைகள் அந்த ஞானி போல் வார்க்கெல்லாம் விகற்பின்றி எய்தலுந் தக்க ஏதுக்களாம்.

ஆன்மாக்க ளனந்தம்: அவை, பசுவென்னுமொரு சொல்லிலடங்கும். ஆன்மா, பாசத்திற் கட்டுண்டமையாற் பசுவெனப்பட்டது. அதற்கே—அகர்த்தா, அணு, சீவான்மா, சுதந்திரானன், கிருசிஞ்ஞன், சிதாபாசன், பாசி, புருடன், புமான், சேதனன், ஆதன், இயமானன், உயிர், ஆவி, புத்தி, பிராணன், சதசத்து, புற்கலன், தேகி யென்னும் பெயர்க ளுளவென்று நூல்க ணுவலும். இச்சீவான்மா அனாதி நித்தியப் பொருளென்று மவை கூறும்.

மேலே சொன்ன அனாதி நித்திய பரமான்மா வென்னுமொரு சூரியனுடைய விம்பமே உயிர்களி னுள்ளிடங்க ளென்னுங் கட சலங்க டோறுந் தோன்றுகிற பிரதி விம்பங்களாகும். அந்த விம்பத்தை அந்தரியாமி யென்னலாம். அது, தெளிவான சலத்திலேயே தெளிவாகக் காணப்படுமாகவின் அந்தகார அஞ்ஞான ஆன்மா அதனைத் தரிசியாது; ஞானவிழியான்மா தரிசிக்கும். அந்தரியாமிக்கு, அக்கடமே தூலசரீரமும் அச்சலமே சூக்கும சரீரமுமாம். சூரியவிம்பந் தோன்றுகின்ற கடசலங்களு ளொன்று கசுமலமாயின், எல்லாக் கடசலங்களு மங்ஙனமாதலில். அவ்வாறே, ஒருயிர்க்குள்ள சுக துக்கங்கள் ஒருயிர்க்கில். எல்லாக் கடசலங்களுந் கெட்டுப்போயினும் விம்பசூரியன் கெடுதலின்று. அவ்வாறே உயிர்க்குள்ள சுக துக்கங்கள் அந்தரியாமித்துவ பரமான்மாவுக்கில்லை.

பரமான்வாகிய பரமசிவன், ஆன்மாக்களிஞ்சை யிருந்தவாறு சிருட்டி, திதி, சங்காரம், திரோபவம், அனுக்கிரகமென்னு மைம் பெருந் தொழில்களையும் பிரமா, விட்டுணு, உருத்திரன், மகேசுவரன் சாதாசிவனென்னு மைவர்களுள்ளு மிருந்து சுத்தமாயை, அசுத்தமாயை, சுத்தாசுத்த மாயையென்னும் முதற்காரணங்கண் முன்றையுங் கொண்டு செய்வன். பிரமா முதலிய ஐவரு ணின்று அஞ்செழுத் தென நின்று செய்தலைத் தன்மையென்றும், அவன் அவன் அஃதொஞ் சேதனப் பிரபஞ்சத்தி னின்று செய்தலை முன்னிலை யென்றும், பஞ்ச பூதாதி மூர்த்தங்களி னின்று செய்தலைப் படர்க்கை யென்றும் பகரலாம். பிரமா முதலிய நான்கு மேனியும் உருவமெனவும், சாதாசிவ மேனி உருவமு மருவமு மெனவும், இவ்வைந்திற்கும் மேலதாயுள்ள குடிலைப்பரம் அருவமெனவும் விளம்பப்படும். அருவம் இரகசியமாம்.

இந்த ஆறும் பிரசன்னமாக நிற்கு மூர்த்தியை அறுமுகச்சிவ னெனவும், அருவம் அருவமேயாக மற்றைந்தோடும் பிரசன்னமாய் நிற்கும் மூர்த்தியை ஐம்முகச்சிவ னெனவும் கூறலாம். ஒருவனுக்கு விழிக எரிண்டாயினும் அவை, காண்டொழிவி னுடங்கியைந் தொன்றாய்க் “கண்” எனவே நிற்குமாறு போல அவ்விரு மூர்த்திகளு மொருசிவ னெனவே நின்றல் ஈங்குணரக் கிடக்குமுண்மையென்க. நிற்க.

அச்சிவனுடைய இலீலா விக்किரகங்கள் பலவற்றுள்ளும் இலிங்கம், இலிங்கோற்பவம், முகலிங்கம், சதாசிவம், மகா சதாசிவம், உமாமகேசுவரம், சுகாசனம், உமேசம், சோமாஸ்கந்தம், சந்திரசேகரம், விருஷபாருடம், விருஷபார்திகம், புஜங்க லளிதம், புஜங்கத்திராசம், சந்திராநிருத்தம், சதாநிருத்தம், காளிதாண்டவம், கங்காதரம், கங்கா விஸர்ஜனம், திரிபுராந்தகம், கலியாணசுந்தரம், அர்த்தநாரீசுவரம், கஜ யுத்தம், ஸ்வராபகநம், சார்த்தூலஹரி, பாசுபதம், கங்காளம், கேச வார்த்தம், பிஷ்ணாடநம், சிம்ஹநம், சண்டேசானுக்கிரகம், தக்ஷிண மூர்த்தம், யோக தக்ஷிணமூர்த்தம், வீணாதக்ஷிணமூர்த்தம், காலாந்த கம், காமாரி, இலகுளீசுவரம், பைரவம், ஆபதோத்தாரணம், வடுகம், கேஷத்திரபாலகம், வீரபத்திரம், அகோராஸ்தரம், தக்ஷயக்ஞஹதம், கிராதம், குருமூர்த்தம், அசுவாருடம், கஜாந்திகம், ஜலந்தரவதம், ஏக பாதத்திரி மூர்த்தம், திரி மூர்த்தித்திரி பாதம், ஏகபாதம், கௌரீ வரப்பிரதம், சக்ரதாநஸ்வரூபம், கௌரீ லீலாசமர்விதம், விஷாபஹர ணம், கருடாந்திகம், பிரம சிரச்சேதம், கூர்ம ஸம்ஹாரம், மச்சாரி, வராஹாரி, பிரார்த்தநாமூர்த்தம், ரக்தபிஷ்ணாபரதாநம், சிஷ்யபாவம் என்னும் அறுபத்து நான்கும் அட்டாட்ட மூர்த்தங்க ளெனப்படும்.

இவ்வாறாய் சருவேசவரனுக்குத் தூலவடிவமாயுள்ள சருவப் பிரபஞ்சமூர் தூல வுடம்பாகும். குக்கும் வடிவாயுள்ள சருவப்பிர பஞ்சமூர் குக்கும் வுடம்பாகும். இவை, மா விசுவரூபமென்றும், பாரமேசுவர வடிவமென்றும் பகரப்படும். ஆகாசத்திற் புகையனுக் கள், தங்குதல்போல இத்தகைய அண்ட பிண்ட சராசரப் பிரபஞ்ச நாயகனுடைய அற்புதாகாச சத்திபின்கண் உண்டை வடிவமான அண்ட கோடிகளெல்லார் தங்கியிருக்கின்றன வாகவின் யாவும் அவனுடைய சுவாதீனப் பொருள்களேயாமென்க. இத்தகைய பரம்பொருள் இன் னும் மூவகையாக நிச்சயிக்கப்படும். விவரம்:— (க) சருவ வியாபக சருவானந்த ஞானாகாசப் பிரம சொரூபம். (உ) வரப்பிரசாத ஞான னுக்கிரக கிருபாகடாக்ஷ தடஸ்த பரம். (ஈ) அகோர வுக்கிர கரும பாவதகன கோபாக்கினி ரூபம் எனவாம். இவற்றுண் மூன்றாவதாலே

மறக்கருணையாக ஆன்மாக்களைத் தண்டித்தலும், இரண்டாவதாலே அனுக்கிரகித்துத் தன்பக்கலிலிருந் துய்திபெறத் தக்க பலன்களைக் கொடுத்தலும், முதலாவதாலே ஒன்றாய் வயங்கும்படி கடாசுரித்தலு மாம். ஒன்றாய் வயங்குதல்.—பரமான்ம போதத்திற் சீவான்மபோதம் இலயமாய் ஞானகாசமேயாய்ப் பேதமின்றிப் பிரகாசித்தலாம். இதுவே, நித்திய கைவல்லிய முத்தியெனவும், சிவ ஐக்கியமெனவும், வாக்குக்கெட்டாத நிருவாணமெனவும் கூறப்படும். இந் நிருவாணத் தினைச் சீவப் பிரம ஐக்கியமாகக் கூறுதல், பிரமம் அனாதியாகவே பாண்டுங் கலந்துள்ளதென்னும் அத்துவைதத்தோடு முரணாவதுமாம். ஈண்டேகான்ம முடிவுகொண்டு யாங்களே கடவுளென்று ஈசுவரோபா சனையைத் தள்ளிவிட்ட வாதிகளையும் இயமன் நனத்திகாரத்தா னடாத் துவனாகலின், அவர்க ணிற்குநிலை முத்திரெறி யாதலு மில்லையென லுணரக் கிடக்கின்றது. இதனை,

“ பன்முகச் சமய நெறிப டைத்தவரு மியாங்க ளேகடவு ளென்றிடும்
பாதகத் தவரும் வாத தர்க்கமிடு படித ருந்தலை வணங்கிடத்
தன்மு கத்திலுயிர் வரவ ழைக்குமெம் தரும னுட்பகடு மேய்க்கியாய்த்
தனியிருப் பவட நீழ லூடுவளர் சனக னுதிமுனி வோர்கடஞ்
சொன்ம யக்கமது தீர வங்கைகொடு மோன ஞானம் துணர்த்தியே
சுத்த நித்தவரு ளியல்ப தாகவுள சோம சேகரகிர் பாளுவாய்த்
தென்மு கத்தின்முக மாயி ருந்தகொலு வெம்மு கத்தினும் வணங்குவேன்
நெறிவ தற்கரிய பிரம மேயமல சிற்சு கோதய விலாசமே.”

என்று தாயுமானும்,

“ பிறவிப் பெருங்கட னீந்துவர் நீந்தா
நிறைவடை சேரா தார்.”

என்று திருவள்ளுவனருந் தெரித்தவாறு கொண்டு மறிக. இறைவ னடி சேராதார் பிறவிப்பெருங்கட னீந்தாரென்றது தானே, அறு பான் மும்மை நாயன்மார் கொண்ட கொள்கைகளானும் வலியுறுகின் றது.

ஆன்மாக்களைத் தண்டித்தலென்பது, பாவ நிவாரண காரிய மாய்த் தண்டநாயகனாகிய கால மூர்த்தியாதி தேவர்களாலும் அரசர் முதலியோராலும் மறுமையிலேனும் இம்மையிலேனுந் தக்கபடி தண் டித்து நியாயங் கொடுப்பதாம். அப்படிச் செய்தல், பிள்ளைக்குற்ற பிணியைப் பிதாவானவன் வைத்தியனா னீக்க முயல்வதுபோல முயல் வதாம். இது, கருணையேயன்றிக் கொடுமையன் ருகலின் நியாய வழிப்போதரும் மறக்கருணை யெனப்படும். இங்கே கருத்தன், தன்னை

யண்ணினவர்கட்கே கற்பகந் தரித்திரத்தையும், தண்ணீர் தாகத்தையு நீக்குதல் போலத் துன்ப நீக்கம் புரிவன்; அண்ணாதார்க்கு அது செய்யானெனலு முணரக் கிடக்கின்றதென்க. நிற்க.

நசுவர சிருட்டி நசித்துவிடுமாயின் ஒருவருக்குஞ் சனனநோய் நசியாது. எதனாலெனின்,—அன்னமய கோசத்துள்ள உதிரம், மச்சை, மாமிசம், சருமம், என்பு, நரம்பு என்னும் ஆறு தத்துவத் தூல மழியின் உள்ளம், மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரம் என்னும் அந்தக் கரணங்களும்; சக்கு, சுரோத்திரம், ஆக்கிராணம், சிசுவை, துவக்கு என்னும் ஞானேந்திரியங்களும்; வாக்கு, பாதம், பாணி, பாபு, உபத்தமென்னுங் கருமேந்திரியங்களும்; பிராணன், உதா னன், சமானன், அபானன், வியானென்னும் வாயுக்களுமாகிய ௨௦ - தத்துவங்க ளொருசேர யாக்கப்பட்ட சூக்குமவுடம்பையுடைய சீவான்மா, தான் நினைத்த வண்ணம் யாதானுமொரு காரியத்தை முடிக்க முடியாமே சொப்பன சீவனென மயங்குந் தன்மையாலென்க. இதனால், தூலமிருக்கும் போதே தகு தவங்களைச் செய்து தக்க பலன்களை மக்களடையவே உளர். இக்காலத்தே எச்சித்தியில்லா தொழியினுஞ் சிருட்டி காரியம் நிகழ்ந்துகொண் டிருந்தலின் விடுதலை யுண்டென்பது இங்ங னுய்த்துணரத்தக்க துட்பமா மாதலின் அவ் விடுதலை முயற்சி வீணாகாதென்பதுஉம், அம்முயற்சிக்கு உபகாரப் பொருளாய தூலவுடம்பும் அளவுடை யாகாரத்தாற் பேணிக்கொளத் தக்கதென்பதுஉம் மறுக்கற்பாலன அல்ல.

தூலம் பெறற்குக் கருவிற் புகுஉம் ஆன்மா, வித்தினுள் அங் குரம்போலச் சுக்கிலத்தி லடங்கியிருந்து சுரோணித சம்பந்த மாத லும் ஆசயத்துளிர்ந்து வளராநிற்கும். சுக்கிலத்தி லுயிருள தென் பதைப் பூதக்கண்ணாடி வாயிலாகக் காணலாம். இவ்வுற்பத்தியின்மீ துண்டாம் ஆகாமியமாகிய புதிய வினைகள், மரித்தவுடன் மந்திராத் துவா, பதாத்துவா, வர்ணாத்துவா, புவனாத்துவா, தத்துவாத்துவா, கலாத்துவா வென்னும் ஆறத்து வாக்களினுங் கட்டுப்பட்டிருக்கிற புண்ணிய பாவமாகிய சஞ்சிதமாகும். பிராரத்த வினைக்கானது போக எஞ்சிய சஞ்சிதம் பின்னே தொடரக் காத்திருக்கும். இதனால் புதிய ஆகாமியமே பிறவிக் கடலாய்ப் பெருகிவருந் தன்மையுண்மை யால் விவேகியானவன், பிராரத்த வினையைத் தேவ கட்டளையென்று திருத்தியாக அனுபவித்துக் கொண்டு ஆகாமியத்தை அணுத்துணை யுஞ் செய்யாதிருக்க வேண்டும். செய்வதற்கு மூலமாயிருக்கிற சித்த விருத்தி கச - ஞ சீவ சிருட்டியே ஆம். விவரம்:—

- (க) காமம் = இச்சை ; தன தானியாதிகளை மேன்மேலுந்
தேடுந்தன்மை,
- (உ) குரோதம் = சினம் ; பூசல்,
- (ஈ) உலோபம் = ஈயாமை,
- (ச) மோகம் = தான் றேடிய பொருண்மீதுள்ள அதிவிருப்பம்,
- (ரு) மதம் = செருக்கு ; கிருத்தியாகிருத்தியங் கருதா தெழு
கரு கருவம்,
- (சு) மாற்சரியம் = பொறுமை,
- (எ) இமேம்பை = அவமதிப்பு ; உதாசனம்,
- (அ) வேட்கை = பலதிறத்த நசை,
- (க) ஈரிடை (ஈரஹா) = நமக்குற்ற துன்பம் பிறருக்கும்
வரல் வேண்டுமென் றெண்ணும் ஒருவகைப் பொறுமை,
- (க௦) தர்ப்பம் (உபஹா) = (தன்னையே) யுயர்த்திப் பேசு மியல்பு,
- (கக) இராகம் = பரதார கமன விருப்பம்,
- (கஉ) துவேஷம் = பிறர் செய்த தீமை கருதி அதுபோன்றதை
அவர்க்குத் தானுஞ் செய்யொரு தன்மை,
- (கஈ) இடம்பம் = பிறர் கண்டு புகழுமாறு பொருந்தாதனக்குந்
தானம் முதலியன,
- (கசு) அகங்காரம் = நானென்றெழு மகந்தை

எனவாம். இந்தப் பதினான்கும் நசித்தாற் பிறப்பிறப்பும் நசிப்பது உறுதி தான். இவை, சிவ சிருட்டியல்ல ; சீவ சிருட்டியே என்பதற்கு ஏற்புடை நியாயம் உண்டு கொலோ ? எனின்,—சிவ சிருட்டியாகிய சராசரப் பிரபஞ்சம் பிரளயத்தி லழியுங் காலத்துஞ் சீவர்களுடைய சனன மரண காரணங்க ளொழியாம னிலைத்து நின்றலும் சிவ சிருட்டி யிருக்கும்பொழுதே அச் சீவசிருட்டி சூனியப்படுமாயிற் போக்குவரவற்ற மோக்கம் பெறலுமாகிய வுண்மையுண்டென்க.

மோக்கத்தை நல்கியருளுங் கடவுளன்றி ஏனையோரா னீக்கப் படாப் பாசமாகிய ஆணவமலம், பசுக்களாகிய உயிர்கட்கு அனாதியியற்கைத் தென்பதைப் பஞ்சாக்ஷரப் பதிபசுபாச விளக்கமுடையார் (சிவ ஞான தேசிகர்)

“ஆணவ மலமான் மாவுக் கனாதியி லியற்கை யென்னில்
ஆணவ மலத்தை நீங்கி யமலனை யடையா தாவி
ஆணவ மலமான் மாவுக் கனாதியிற் செயற்கை யென்னில்
ஆணவ மலத்தை நீங்கி யமலனை யடையு மான்மா.”

என்னுஞ் செய்யுளான் மறுத்து, அனாதி செயற்கையாதல் வேண்டுமென் பாராயினார். செயற்கையினை அனாதியென்பது பொருந்தமாறு முள தாமோ? என்னுங் கடா ஈண்டுப் பிறத்தல் கூடும்.

அக்கடவுள் காருண்னிய மெய்தற் கேதுவாஞ் சிவ புண்ணிய தவங்களு ளெதுவுஞ் சற்குரு முகத்தானன்றிப் பயன்படாதென் பது—

“புங்க மாஞ்சிவ புண்ணியந் தேசிகர்
தங்கள் வாக்குப தேசம தன்றியே
இங்கி யற்றி னிரும்பய னில்லையாய்
மங்கு மென்னும் வரன்புக லாகமம்.” — [சிவ புண்ணியத்தெளிவு]

“த்யாநமூலம் குரோமூர்த்தி:
பூஜாமூலம் குரோஃப்பதம்
மந்த்ரமூலம் குரோர்வாக்யம்
முகத்திமூலம் குரோஃக்ருபா||”

என்பனவற்று லறியப்படுகின்றது. இன்னன பல. ஒருவனுடைய பரிபாக தசையை ஈசுவரனறிந்து அவனே குரு மூர்த்தியா யெழுந் தருளிவந் துடைப்பன வுரைத்தலு முண்டு; அடியார்களைக் கொண் டப்படி யிழைத்தலுமுண்டு. இவ்வித காரியம், அவனது கருணைப்பிர வாக நியாயத்திற் பொதுவாயுள்ளது. மாயாப்பிரபஞ்ச பலனைச் சீவ னாகிய கிஞ்சிஞ்ஞன் இச்சிப்பான்; ஈசுவரனாகிய சருவஞ்ஞன் இச்சி யான். இணையவாறு வீடுபேறன்றிப் பிறிதொன்றும் இச்சியாத் தன் மைவாய்ந்தவனே பக்குவமுள்ள சீடனாவன். அவனே, இந்நூலில் விளக் கப்படு மின்பத்தைப் பெறற் கதிகாரியாவன். இப்பக்குவத்தையே மந்ததரம், மந்தம், தீவிரம், தீவிரதாமென்னுஞ் சத்திநிபாத நான்க னுள்ளும் முதிர்வுடைய தீவிரதாமென்று சிவசாத்திரங்கள் கூறும்.

தனதுண்மையையும், பசுவையும், சிவத்தையும் ஆவி காணா வா றுவரணித்துச் செம்பிற் களிம்பெனப் பரிபாகத்தி னீங்குமொரு சத் தித்தெனவுள்ள அவ்வாணமும், சிருட்டி காலத்திற் காரியப்பட்டு வருவதெனவுள்ள கன்மமும், பிரபஞ்சத்தை மெய்யென் றனுபவிக்கச் செய்கின்ற திரோதையும், விஞ்ஞானகலருக்குத் தனு கரண புவன போகமுஞ் சுத்தவித்தையாதி ஐந்து தத்துவமுமா யிராநின்ற சுத்த மாயையும், பிரளயாகலருக்குஞ் சகலருக்குந் தனுக்கரண புவன போகங் களாயும் பிரகிருதிக்கலை முதலிய ஏழு தத்துவங்களாயு மிராநின்ற அசுத்த மாயையுமென மலங்க ளோந்தாம். இவ்வைந்தும் பாசமென் னுஞ் சொல்லிலடங்கும்.

அட்ட வித்தியேசாரும், அணுசதாசிவரும், சத்த கோடி மகாமந்திரருமாகிய இம்முத்திரத்தவருமே விஞ்ஞானாகலர். இவர்கள், ஆணவ மலமுஞ் சத்த மாயா போகமு முடையார். இவர்கள், பக்குவத்திற் பரமசிவனு லனுக்கிரகிக்கப்பட்டுப் பரமுத்தியை யடைவர்.

தூற்றுப் பதினெட் இருத்திரர்களும் புவனகருத்தாக்கனாமாயிருப்பவர்களே பிரளயாகலர். இவர்கள், ஆணவங் கன்ம மென்னு மலமிரண்டும் அசத்த மாயாபோகமு முடையார். இவர்கள், பக்குவத்திற் பார்வதி பதியாகிய அந்தப் பரமசிவன் மான்மமு சதூர்ப்புய காளகண்ட திரி நேத்திரங்க டெலங்கத் திருமேனிகொண் டெழுந்தருளி வந்து செய்யு மனுக்கிரகத்தாற் பரமுத்தியை யடைவர்.

பிரமா விட்டுணுமுதற் கிருமி யீறாகவுள்ள சீவர்களே சகலர். இவர்கள், ஆணவங் கன்மம் மாயையென்னு மலமுன்றும் பிரகிருதியிலே தனு கரண புவன போகமு முடையார். இவர்கள், பக்குவத்தில் அப்பரமசிவன் மாணுடச்சட்டை சாத்திச் சீவனுடைய ஊரும் பேரு மொழிப்பான் ஊரும் பேருங்கொண்டு ஞானசாரியனு யெழுந்தருளி வந்து சத்திரிபாத முறைகண்டு செய்யுமனுக்கிரகத்தான் முத்தியை யடைவர். விட்டுணுவைச் சகலரிற் கூட்டற்கு இடங்கொடாது கடவுளெனக் கூறுவது வைணவாகமம். அஃதெவ்வண்ணமாயினும் இந்நூலுழைக் கூறப்படுஞ் சிவ ஞானத்திற் கிழுக்கில்லை.

தனுவென்றது.—பல்வேறு வகைப்படு தூலவுடம்பாம். ஆயுள், ஒரு கடிகை முதற் பத்துத் திங்கள்காறும் பல திறமாம்.

கரணமென்றது.—சூக்கும வுடம்பாம். தூலமழிதல் போலழியா வன்மைத்து.

புவனமென்றது.—பலதிறப்படு நாடு நகரமுமா யுள்ளது.

போகமென்றது.—கன்மானுபவங்கட்குரிய உண்பன, தின்பன, குடிப்பன, கடிப்பன, விழுங்குவன, நக்குவன, உடுப்பன, முடிப்பன, தரிப்பன, திமிர்வன, இடுவன, ஏற்பன, நடப்பன, படுப்பன, பார்ப்பன, கேட்பன, தாரம், தனயர், பந்து, மித்திரர், பொன், மணி முதலியனவாக வகைசெய்து கூறப்படுவதாம்.

இவற்றுள், தனுவும் புவனமும் போகமுந் தூலசிருட்டியி லுள்ளன : கரணஞ் சூக்கும சிருட்டியிலுள்ளது : பூத தன்மாத்திரை, அகங்காரம், புத்தி, பிரகிருதி, கலையென்பன ஒன்றற்கொன்று சூக்குமமாயிருக்குமென்ப,

தீபாவளி

(சோதிட கலாநிதியேன்மும் பத்திரிகையிலிருந்து அதுவந்தது)

இமசேது பரியந்தமுள்ள இப்பரதகண்டத்தில் வசிக்கும் ஆஸ்திகச் செல்வர்களாகிய நம்மவர்களால் கொண்டாடப்படும் முக்கிய பண்டிகைகளில் தீபாவளியும் ஒன்றாகும். தீபாவளி என்பதற்குத் தீபங்களின் வரிசை என்று அருத்தம்.

“தீபம்ஜயோதி பரப்ரஹ்மம் தீபம் சர்வதமோபகம், தீபே நஸர த்யந்தேஸர்வம் ஸந்த்யாதிப நாமோஸ்துதே.” என்ற படி தீபமே பரப்பிரம சொரூபமாகும். சூரியாஸ்தமயனத்தின் பின் இருளை நீக்கிப் பிரகாசத்தைத் தந்துதவுவது தீபமேயாகும். மங்கள வஸ்துக்களில் இத்தீபமும் ஒன்றும். இத்தியாதி நியாயங்களால் தேவாலயங்களில் முக்கியமாய்ச் சிவாலயங்களில் ஒன்று இரண்டு மூன்று ஐந்து ஏழு முதலிய திரிகளையுடைய தீபங்களால் ஆராதனை செய்வது வழக்கம். இதுபற்றியே கடவுளுக்குச் செய்யப்படும் பூஜை தூப தீப ஹவேத்தியம் என்று சொல்லப்படுகின்றது. நந்தேயத்தில் ஏதேனும் ஓர் விசேஷ சுபகாலத்திலாவது, உற்சவகாலங்களிலாவது, அரசர்கள் - வள்ளல்கள், பிரபுக்கள் முதலானோர் ஜனன தினம், முடி சூட்டு தினங்களிலாவது எங்கும் விசேஷ தீபங்களை ஏற்றி அலங்கரித்துச் சந்தோஷிப்பது பண்டைய வழக்கம். பிற தேசத்தினர்களும் இதனை அனுஷ்டித்து வருவது நாம் அறிந்த உண்மையாகும். ஆதலால் உலகத்திற்குப் பெருந் தீங்குசெய்து வந்த அசுரனை ஒழித்து இறைவன் வெற்றிபெற்று ஆன்மகோடிகளுக்கும், தேவர்களுக்கும், சந்தோஷத்தை உண்டாக்கியது ஆஸ்வயுஜமீ கிருஷ்ணபக்ஷ சதுர்த்தசி திதி விடியற்காலமாதலால் அத்தினம் சந்தோஷத்தின் அறிகுறியாகத் தீபங்களால் அலங்காரஞ் செய்து பண்டிகை கொண்டாடுவது உலக வழக்கமாகும். வடநாட்டிலும், சில பிற தேசங்களிலும் வசிக்கும் நம்மவர்கள் இந்த நாளில் புது வஸ்திரத் தரித்தல், விருந்தளித்தல் முதலியவைகளை விசேஷமாகச் செய்து வருகின்றனர். தென்னாட்டிலும் இப்பண்டிகை விசேஷமாகக் கொண்டாடப்படுகின்றது. சிலர் தமது தொழிற் செய்கைகளின் வரவு செலவுக்கணக்கு முடித்து நூதன கணக்குகளை இந்நாளில் ஆரம்பஞ் செய்வது வழக்கம். இது பெரும்பாலும் வட நாட்டினர் ஒழுக்கமாக இருக்கின்றது.

பூர்வம் மகாபலி என்ற ஓர் அசுர சக்கிரவர்த்தி இருந்தான். அவன் இந்திரனிடத்திலிருந்து அக்கிரமமாக தேவராஜ்யத்தை அபக

ரித்துக்கொண்டான். பூநீமர் நாராயண முர்த்தியானவர் வாமனாவதார மெடுத்துத் திரும்பவும் வாங்கி இந்திராநிடம் சேர்த்த தினம் இத்தீபாவளி தினமேயாகும். மற்றும் பிராக்ஜோதிஷம் என்னும் பட்டணத்தை ஆண்டுவந்த நாகாசுரனை பூரி கண்ணபிரான் கொண்டு தேவர்கள், மக்கள் முதலியோர் துன்பத்தை நீக்கி இன்பத்தைக் கொடுத்த தினமும் இத்தீபாவளியேயாகும். இவ்விரு அசுரர்களும் தமது ஞாபகார்த்தமாக உலகினர் தீபங்களால் அலங்கரித்துப் பண்டிகை கொண்டாடும்படி வரம் பெற்றனர். ஆதலால் அன்று பவி தர்ப்பணம் நாகாசுர தர்ப்பணம் செய்து தீப தானம் செய்தல் வேண்டுமென்று ஸ்மிருதிகளில் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. தீபாவளியன்றும், அசற்கு முந்திய பிந்திய தினங்களிலும் ஒவ்வொருவரும் தமது வீட்டைத் தீபங்களால் அலங்கரித்தல் வேண்டும். வீடுகளில் இருட்டு இல்லாமல் பிரகாசமாயிருக்கும்படி செய்யவேண்டும். எவர்கள் வீட்டில் அன்று தீபம் பிரகாசிக்கவில்லையோ அவர்கள் வீட்டில் தரித்திரம் குடிக்கொண்டிருக்கும்.

“ஆஸ்வயுக்கருஷ்ண பக்ஷயஸ்ய சதுர்த்தஸ்யாம் விதூதயே, திலதைலேநகர் தவ்யம் ஸ்நானம் நாகபீருணே, திலேலக்ஷ்யீ ஜலேகங்கா தீபாவல்யாஸ்து சதுர்த்தசீம், ப்ராதஸ் நான்து ய: சூர்யாதயமலோகம் நபஸ்யதி.” என்றபடி ஆஸ்வயுஜமீ கிருஷ்ணபக்ஷ சதுர்த்தசி திதியானது பிராதகால வியாபியாயிருக்கும்போது எள்ளெண்ணெயில் ஸ்நானம் செய்யவேண்டியது. இன்று பஞ்சபர்வமாதலால் தோஷம் கிடையாது. தைலத்தில் இலக்குமியும், நீரில் கங்காதேவியும் இன்று பிரசன்னமாய் விளங்குகின்றார்கள். ஆதலால் பிராதகாலத்தில் அப்பியங்கன ஸ்நானம் செய்தவர்கள் சகல சம்பத்துக்களையும் பெற்று வாழ்வார்கள் என்றும், யமலோகத்தைப் பார்க்கமாட்டார்கள் என்றும் பாத்தும் புராணத்தில் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. தீபாவளியன்று பிரதோஷகால வியாபகமான சதுர்த்தசியிலேனும், அப்படி அமையாவிட்டால் பிரதோஷகால வியாபினியான அமாவாசையிலேனும் நான்கு திரிகளையிட்ட விளக்கை சத்புருஷர்களுக்குத் தானஞ் செய்தவர்கள் நாக பிராப்தியை அடைபமாட்டார்கள் என்றும், நாயுருவி, தும்பை இவற்றின் இலையைக் கொண்டுவந்து சிரசில் தேய்த்து ஸ்நானம் செய்யவேண்டுமென்றும் ஐடி புராணம் புகல்கின்றது. அமாவாசை கழிந்த பிரதமையன்று பாதாளலோகத்தில் சிரஞ்சிவியாய் வசிக்கும் மஹாபலி சக்கிரவர்த்திக்குப் பூஜை செய்தல்வேண்டும். இலக்குமியினுடைய கட்டாட்சத்தைப் பெறுதற்கும், தீர்த்த ஸ்நான புண்ணியத்தை அடைதற்கும் மற்றை நாட்களைப் பார்க்கிலும்

விசேஷ சிறப்புடையது தீபாவளி தினமேயாகும். ஆதலால் அன்பர்கள் தீபாவளியன்று இரவு அப்பயங்கனஞ் செய்து நாயுருவி, தும்பை இலைகளைத் தேய்த்து ஸ்நானம் செய்து அறுசுவைப் போஜனங்களைச் செய்து புது வஸ்திரம் தரித்தல் வண்டும்.

ஆலயங்கள் அழிவதேன்?

தமிழகம் 12-11-23

தற்காலத்திலே புராதன ஆலயங்களைப் புதுப்பித்தல் அவசியமென்றும், மற்றும் சில கோயில்களில் அருள் இன்மையால் திரும்பக் கும்பாபிஷேகம் செய்ய வேண்டுமென்றும் பலர் தருமங்கேட்கிறார்கள். இதற்காக மஞ்சட் காகிதத்தில் விளம்பரஞ் செய்துவிடுகிறார்கள். முற்காலத்தில் அமைக்கப்பட்ட கோயில்களை இப்பொழுது திருத்த வேண்டுமென்பதற்கு நேர்ந்த அவசியந்தானென்னோ? இந்துக்களானோர் கோயிலை உபயோகப் படுத்துகிறார்களில்லை. அங்கே செல்வோர் செய்யவேண்டிய வணக்க முறைகளும் செய்யத் தகாதவைகளும் பலவாக விரித்துக் கூறப்பட்டிருப்பினும் அதனைப் படித்தோ அல்லது கேட்டோ அறிந்துகொள்ளும் அவாவுடையாரைக் காண்டல் அரிது. எவரைப் பார்த்தாலும் உணவுக்கு வழிதேடி யலைபவராயிருக்கின்றார். இந்த நிலையிலே சனங்கள் இருக்கவும் கோவில்கள் அவசியமெனக் கொண்டு பேருக்கும் புகழுக்குமாகச் சிலர் பிறரை வதைத்தோ ஏமாற்றியோ, பணம் பெற்றுக் கட்டிவிடுகிறார்கள். முதலாவதாகக் கட்டுவோருக்கே ஆலயம் இன்னதென்பது தெரியாது. பணம் கொடுப்பவர்களும் அறிவுடையோரல்லர். அவர்களோ, ஆலயமானது பொழுது போக்கு தற்குத் தகுந்த இடமென்று நம்பி அது அவசியமென்பார்கள். இப்படியே அரிதின்னீட்டிய திரவியத்தையழித்து விடுகிறார்கள். மத நூல்களைத் தக்க ஆசிரியர்களிடமிருந்து கற்றறிந்தவர்கள் (மலையாதிவில்) ஈங்கில்லை. அல்லது சன்மார்க்க சபைகளிற் சென்று கேட்டவர்களும் இல்லை. இப்படியானவர்கள் தங்களை இந்துக்களென்று சொல்லிக்கொண்டு மாட்சிமை பொருந்திய இந்து மதத்தைப் பாழாக்கி வருகிறார்கள். கோயிலுக்கு முன்னரும் அதன் பின்னரும் ஒருவனுக்குச் சமய நூல்களின் ஆராய்ச்சி வேண்டப்படும். சமய நூல்களைப் படிக்க வேண்டிய காலங்களெல்லாம் ஆங்கிலக் கல்வியில் சென்றுவிடுகிறபடியால் இவர்கள் சமய உணர்ச்சியற்றவர்களாய் வந்துவிடுகிறார்கள். எனதோ பெற்றோரின் அடிச்சுவடுகளைப் பற்றி வெறும் பெயருக்காக

இந்துவென்று சொல்லிவருகிறார்கள். அவர்கள் அவசியம் மதக் கல்வி கற்கவேண்டும். இப்படியே பலரும் தாம் நினைத்த வழியே சரியென வெண்ணி வருவதால் இந்துக் கோயில்களுக்குப் போய்வருவது அவசிய மாய்விட்டது. அதனால் கோயில்கள் பாழடைந்து தேடுவா ரற்றுக் கெட்டுப்போயின. இரண்டாவதாகப் பணமே கடவுளாக மதிக்கப்படும் இக்காலத்தில் கோயிலுக்குப் போவதிலும் கோட்டுக்குப் போவதே நலமென்பார் பலர். ஆனதுபற்றிக் கோயில்களைக் கட்டுவதி லும் பார்க்க வித்தியாசாலையே அவசியமென வற்புறுத்துகிறோம். இப்போது மூலைக்கு மூலை கோயில்கள் கட்டுவதை யொழித்து இருக்கிற கோயில்களில் இரண்டொன்றை நீக்கி மற்றவைகள் யாவும் கல்விச் சாலைகளாக மாற்றவேண்டும். படிக்கத் தெரியாத ஜனங்களை நல்வழிப் படுத்தி அவர்களுக்குக் கடவுட் பக்தியை யூட்டும் நூல்களைச் சொல் லிக் கொடுத்தால் அவர்கள் தாங்களாகவே கோயிலைக் கட்டிக்கொள் வார்கள். கடவுளிடத்தே அன்பை யுண்டாக்கக்கூடிய கல்வி தற்கா லத்தவர்கள் கற்பதில்லை. வறிதே கோயில்களைச் சீர்திருத்திவிட்டு சில வருடங்களின் பின்னர் தேடுவாரற்றுக் கெட்டுப்போகின்றன. எது முந்திச் செய்யவேண்டுமோ அதை முந்திச் செய்யவேண்டும்.

இனி, பல்லாயிரம் இந்துக்கள் பிற மதஞ் செல்கின்றனர். இவர்க ளைத் தடுக்க எந்த கோயில்திகாரிகள் தாமும் இதுவரை முயன்ற துண்டா? கோயிற் குருக்கள்மார் மணியடிப்பதொழிய மத சம்பந்த மான பிரசங்கங்கள் செய்யும் வன்மையுடையவராயில்லை. ஏழைகளை அன்புடன் நடத்துங் குணம் இந்துக்களின் கோயில்களில் இல்லா மையே அழிந்து போவதற்குக் காரணம். கோயிலைக் கட்டினால் அங்கு கும்பிடச் செல்வார் எவர் என்பதைச் சிந்திக்கவேண்டும். கிறிஸ்தவர் களும் முகம்மதியர்களும் ஒரு காலம் என்ன நிலைமையிலிருந்தவர்கள் என்பது தெரியுமே. இவர்களின் மதம் புகுந்தார் இந்துக்களல்லவா? இவர்களுக்குக் கல்வியின்மையே மாறி நடக்க ஏதுவாயிருந்தது. கோயில்கள் கல்வியறிவில்லாதார்க்கே அத்தியாவசிகம் வேண்டப்படும். அன்றோ புறமதஞ் செல்லும்போது பின் யாருக்கு வேண்டப்படும்? அதுபற்றியே எண்ணற்ற கோயில்கள் அழிந்துபோயின. அப்படி யழிந்தும் கெட்டுப்போன கோயில்களைத் திரும்ப ஏன் புதுப்பிக்க வேண்டும்? செத்தப் பிணத்துக்கு உயிர் கொடுக்க யாருக்கேனும் முடியு மானால் அன்னார் புதுப்பிக்கவும் வல்லவராவர். கோயில்களைக் கட்டுவ திலும் பார்க்க சமயவாராய்ச்சி செய்து அதன் வாயிலாக அன்பைப்

பெருக்குங்கள். இந்துக்கள் சமயவுணர்ச்சி குறைந்திருக்கிறார்கள். அதையுண்டாக்க முயலுங்கள்.

[நம்முன்னோர்கள் கட்டிவைத்த ஆலயங்கள் இப்போதில்லாதிருந்தால், நம் சமயம் இருந்தவிடமும் தெரியாமல் மறைந்துபோயிருக்கும். இப்போது சைவமும் வைணவமும் இருப்பனவாகக் காட்டிக்கொண்டிருப்பன சிவாலயங்களும் விஷ்ணுவாலயங்களும். இவைகளைக் காலந்தோறும் புதுக்குவித்தலும், கும்பாபிஷேகம் செய்வித்தலும் இன்றியமையாதனவே. ஆனால் கடவுள் “கற்றவர் விழுங்குங் கற்பகக்கனி” யாகவும் “மற்றவரறியா மாணிக்கமலை” யாகவும் இருந்தவினால் சனங்களைச் சமயக் குருடராக்கி வைத்துக்கொண்டு ஆலயங்களைக் கட்டுதல் முதலியன செய்தல் விரும்பற்பாலதன்றும். கல்லாதவரினும் கற்றவரே ஆலய வழிபாட்டினால் அதிக பயன்பெறுவர். ஆதலால் ஆலயங்களைக் கட்டுவித்தல், புதுக்குவித்தல், கும்பாபிஷேகம் செய்தல் முதலிய எல்லாத் தருமங்களினும் பார்க்கச் சனங்களுக்குள் சமய ஞானத்தையும் ஒழுக்கத்தையும் உண்டாக்குதல் பன்மடங்கு சிறந்ததாம்.] (சைவம்-ப. ர்.)

பூர்வஜன்ம ஞாபகம்

தன் முற்பிறப்பைப்பற்றி 4 வயசுக் குழந்தை வேளியிடும்

அற்புத வரலாறு

அவை உண்மை என்பது நினைக்கப்பட்டது

இந்து சாதனம் 20-8-23

சென்னையிற் பிரசுரமாகும் “ஹிந்து” என்னும் பத்திரிகையிற் கண்ட கீழ்வரும் விஷயத்தைச் சுருக்கி மொழிபெயர்த்துத் தருகின்றேம்.

றூப்பகடீர் ஷாம் லால் C. I. E. பின்வருமாறு கூறுகின்றார்:—

மறுபிறப்பு விஷயமான சில செய்திகளை நான் ஆராய்ந்தறிந்து அவற்றைக் காலந்தோறும் பத்திரிகைகளில் வெளியிட்டு வந்தேன். சில நாட்களுக்கு முன்னர் பறக்பூர் மகாராசா அவர்கள் பூர்வசன்ம ஞாபகமுள்ள நான்கு வயசுள்ள ஒரு குழந்தையின் வாய்ப்பிறப்பைத் தக்கவாறு விசாரணை செய்து எமக்கு அனுப்பியிருக்கின்றார்.

பறக்பூர் இராச்சியத்தைச் சேர்ந்த சேலம்பூரில் காயத்திரி பிராமண குலத்தில் பிறப்பு என்னும் பெயரையுடைய நான்கு வயசுக் குழந்தையொன் றிருக்கின்றது. இந்த 1923-ம் ஆண்டு மார்ச்சுமீ 23

பறக்பூர் மகாராசாவின் கேள்விப்படி இப்பிள்ளையை விசாரணைசெய்த போது இது தன் பூர்வோத்தரத்தைப்பற்றிப் பின்வருமாறு கூறுகின்றது:

இந்தப் பறக்பூரைச் சேர்ந்த ஹத்யோரி என்னும் கிராமத்தில் பிராமண குலத்திலேயே நான் பூர்வத்திற் பிறந்திருந்தேன். எனக்குக் கௌரி ஷாம்லால் என்னும் இரு ஆண் குழந்தைகளும், கோகிலா பொகிலி யென்னும் இரு பெண்குழந்தைகளும் பிறந்திருந்தார்கள். இப்பெண்களுக்கு ரூபட், கோகலால் என்னு மிருவரையும் முறையே மணஞ்செய்து வைத்தேன். சுவரூபஜகத் என்பவருடைய வீட்டிற்குக் கருகே என்னுடைய வீடு இருந்தது. சுவரூப என்பவருக்கு ஒரு மகனும் மகளுமாக இரு மக்களிருந்தனர். என் வீட்டிற்குச் செல்லும் மார்க்கத்தில் கற்படிக்கப்பட்ட ஓர் உயர்ந்த தெருவீதி இருந்தது. பக்கத்தில் ஒரு குளமுண்டு. குளத்தின் இருமருங்கிலும் இரு வீடுகளாண்டு. நான் வசித்த வறத்தவோரி என்னும் கிராமத்தில் சுத்த நீர்க்கிணறுகள் நான்கு உள்ளன. இந்தக் கிணறுகளுக்கணித்தாக அரசமரம் முதலிய மரங்களுண்டு. 1934-ம் சம்வற்சர வருடத்தில் பஞ்சம் நிகழ்ந்தபோது நான் ஓரிணை மாடு வைத்து என் வயல்களை உழுது கமஞ்செய்து காலங் கழித்துவந்தேன். என் பிதா சீவந்தராயிருக்குங் காலத்திலேயே நான் வசித்த கிராமத்திற்கு அயலிலேயுள்ள ஒரு வங்காளாவில் நான் இறந்தேன். இறந்தபின் விண்ணுலகிற் சிலகாலம் இருந்தேன். தெய்வ சங்கற்பத்தால் இப்பொழுது இந்தச் சேலம்பூரில் வந்து பிறந்தேன். என் மனையாள் பெயர் கன்சோ, என் பிதாவின் பெயர் முன்டி, என் தாய்மாமன் பெயர் பார்க்கவன், பெண் தந்த அம்மான் பெயர் புருகுவாரி, மூலஜகத் ஒரு முறை என் வீட்டிற்கு கிணற்றுள் வீழ்ந்தபோது நான் உடனே குதித்து அவனை மீட்டேன்.

குறிப்பு:—கேட்ட கேள்விகளுக்கு விடை சொல்லும்போது இடையிடையே இக்குழந்தை சிரித்து மற்றுஞ் சிறுபிள்ளைச் சேட்டைகளுஞ் செய்தது என்று மேற்படி பிள்ளையை விசாரணைசெய்த தாசில்தார் சொல்லுகின்றார்.

குழந்தை கூறியவை நிரூபிக்கப்பட்ட வாலாறு

பறக்பூர் மகாராசாவின் கட்டளைப்படி இக்குழந்தை குறித்த அத்யோரி யென்னும் கிராமத்திற்கு இவ்விஷயங்கள் உண்மைதானோ வென அறியும் பொருட்டுக் கொண்டுபோகப் பட்டது. மகாராசாவின் தாசில்தாரும் குழந்தையுடன் சென்றிருந்தார். தாசில்தார் சொல்வன:

“நானும் அக்குழந்தையும் இன்னுஞ் சிலரும் ஒரு வண்டியிலே ரிக் குறித்த கிராமத்திற்குச் சென்றோம். சென்றவுடன் குளத்தைக் காட்டும்படி பிள்ளையைக் கேட்டேன். குளம் கிராமத்திற்குச் சிறிது தூரத்திலே பதிவில் இருக்க வேண்டுமென்று பிள்ளை சொன்னது. இருண்டு விட்டபடியால் நாங்கள் அன்று இரவு அங்கே ஒரு வீட்டிலே தங்கினோம். விடிந்தவுடன் அந்தக் கிராமத்தில் ஏறக்குறைய 60, 70, 50, 40 வயசுள்ள நால்வரை அழைத்து அவர்கள் சமூகத்தில் இப்பிள்ளை சொல்வன மெய்யோவென்பதை விசாரித்தேன். ஹார்பக்ஸ் (இப்பிள்ளையின் பூர்வசன்ம நாமம்) என்ற ஒருவர் இருந்ததென்பதையும் தகப்பன் பெயர் முன்டி யென்பதையும் அவர்கள் ஒத்துக்கொண்டார்கள். ஹார்பக்ஸ் என்பவருக்கு மேலே சொல்லிய நாமங்களையுடைய இரு ஆண்களும் இரு பெண்களுமிருந்தனர் என்பதையும் இவர்களுடைய விவாக சங்கதியையும் அக்கிராம வாசிகள் உண்மையென்றே சொன்னார்கள். சுவர்ப்பருபஜகத் என்பவருடைய வீட்டைப்பற்றியும் அவர் மக்களைப் பற்றியும் பிள்ளை கூறியவை உண்மையென ஒப்புக் கொண்டார்கள். கல்லுப்படுக்கப்பட்ட தெரு இப்பொழுது கிலமடைந்திருப்பதையுங் காட்டினார்கள். சொன்ன கிணறுகள் நான்கில் ஒன்று பாழங்கிணறுகிவிட்டது. மற்றங் கிணறுகளுக்கணித்தாக இப்பொழுதும் மாமரமும் அரசமரமும் நிற்கின்றன. பூர்வசன்மத்தில் தகப்பனிருக்க இப்பிள்ளை இறந்ததைப்பற்றியும் கிராமத்திற்கு அயலேயுள்ள வீட்டில் இறந்தமையைப்பற்றியும் அந்த முதியோர் சந்தேகங்கொண்டனர். அவர்களுடைய அபிப்பிராயப்படி தகப்பனிறந்தபின்னரே இரத்தப்பிள்ளை இறந்திருக்க வேண்டுமென்று கூறினர். வண்டிமாடு வைத்திருந்தமை மெய்யென்பதை முதியோர் ஒத்துக்கொண்டனர். சொன்ன குளமும் குளத்தின் பக்கங்களிலுள்ள வீடுகளும் காட்டப்பட்டன. இப்பிள்ளையின் பூர்வஜன்ம மூத்தமகனாகிய கௌரி இப்பொழுதும் அக்கிராமத்திலுள்ள ஒரு கோவிற்கு பூசகராக விருக்கின்றனர். சுருக்கமாகச் சொன்னால் இக்குழந்தை சொன்னவைகளெல்லாம் அங்கே நிரூபிக்கப்பட்டன எனலாம்.

தன் பழைய வீட்டிற்குச் சென்ற வாலாறு

தாசில்தார் பிள்ளையை அதன் பூர்வ ஜன்மத்தில் வசித்த வீட்டிற்குச் சிறிது தூரத்திலே விடுத்து அந்த வீட்டிற்குப் போகும்படி சொன்னார். பிள்ளை இரண்டு மூன்று அடிவைத்து விட்டுச் சிறிது போகித்தது, பின்னர் தாசில்தார் அதன் கையைப் பிடித்துக் கூட்டிக் கொண்டு சென்றார். பிள்ளை சிறிது தூரஞ் சென்று வேறொரு திசை

யிற் றுரும்பித் தன் பழைய வீட்டிற்கு நேரிற்சென்று அங்கே நின்ற தன் முத்தமகனாகிய கேளரியின் கையைப் பிடித்தது. தான் சொல்லி யவர்களை யன்றி ஏனையவர்களை இன்னின்று ரென்று சொல்ல அப்பிள் ளையால் முடியவில்லையாம்.

தாசில்தார் இந்தக் குழந்தைக்கு இப்படிச் சொல்லும்படி யொரு வரும் பயிற்றவில்லை யென்றும் தாம் பிரத்தியட்சமாகக் கண்டபடி இவைகளெல்லாம் உண்மையாகப் பூர்வ ஜன்மத்து ஞாபகமென்றும் வெளியிட்டிருக்கின்றார்.

திருஞானசம்பந்த மூர்த்திநாயனார் திருமாளிகை

வேதநெறி தழைத் தோங்க மிகுசைவத் துறை விளங்கப்

பூத பரம்பரை பொலியப் புனிதவாய் மலர்ந் தழுத

சீவதள வயற் புகலித் திருஞான சம்பந்தர்

அவதரித்த திருவுடை வீடு சீர்காழியில் இப்பொழுது இரட் டைத் தெரு என்று வழங்கும் தெருவில் பதினென்றாவது எண் ணுள்ள வீடாய்க் குன்றியிருக்கிற தென்றும், அதனை ஒரு தெலுங்கப் பிராமணர் வாங்கி அதில் வசித்து வருகிறாரென்றும் ஆசிரியர் சச்சி தானந்தம் பிள்ளையவர்கள் குமாரன் பத்திரிகையில் எழுதியிருக்கிறார். ஞானசம்பந்தர் பரம்பரையில் வந்தவர்களில் கடைசியாகத் தோன்றி யவர் சுமார் பன்னிரண்டு வருஷங்களுக்கு முன் சிவபதம் எய்தினராம். அவர் உயிரோடிருந்த காலத்தில் தோணியப்பர் ஆலயத்தில் அவ ருக்கு விசேஷ மரியாதைகள் நடைபெற்றனவாம். சம்பந்தருக்குத் திருநூலைப்பால் உத்சவம் குளக்கரையில் நடந்தவுடன் தாம் பிறந்த வீட்டுக்குச் சம்பந்தர் செல்வாராம். அங்கே கஞ்சி நிவேதனம் செய் யப்படுமாம். ஆனால் சம்பந்தர் சந்ததியில் கடைசியாக இருந்த குறித்த பெரியவர் இறந்தபின் அவ்வீட்டிற்குப் பிள்ளையார் செல்வ தில்லையாம். இப்பொழுது வேறொருவர் வீடாயிருக்கும் சம்பந்தப் பெருமான் வீட்டை விலைகொடுத்து வாங்கி அதில் சம்பந்தர் திருவுரு வப் பிரதிஷ்டை செய்வதுடன் வேறு சிறப்புகளும் செய்து அதனை ஞானசம்பந்தருக்குச் சிறந்ததோர் ஞாபகச் சின்னமாகச் செய்ய வேண்டுமென்று ஸ்ரீமான் பிள்ளையவர்கள் சைவப் பெருமக்களை வேண்டிக்கொள்ளுகிறார். இதுபோலவே சைவப் பெரியோர்கள் அவ தரித்து வாழ்ந்திருந்த இடங்கள் பல கவனிப்பின்றிக் கிடக்கலாம். திருவாரூரில் பாவை நாச்சியார் வாழ்ந்திருந்த மாளிகை பாழாய்க் கிடப்பதாகக் கேள்வி.—லோகோபகாரி.

உருத்திராக்கப்பெருமை

பூணும்கண்டி சிவபூசை புரிவார் பலத்தைக்
காணர் பூணய் கண்டுகை

“சைவத்தின் மேற்சமயமில்லை, சைவசமயமே சமயம்”. சைவ சமயத்தில் சிவலிங்கத்தையும் சிவனடியார் வேடத்தையுங் கொண்டு வழிபடல் வேண்டுமென்பதாம்.

சிவனடியார்கட்கு முக்கியமானது விபூதி உருத்திராக்ஷமாகிய சிவ சின்னங்கள். இச்சின்னங்கள் அணியாதவர்கள் சிவனடியார்களாக மாட்டார்கள்.

அவைகளில் உருத்திராக்கமானது உருத்திரனது கண்ணிற் றோன்றினமையால் உருத்திராக்ஷமெனப் பெயர் பெற்றது. தேவர்கள் திரிபுரத்தசுரர்களாலே தங்களுக்கு நிகழ்ந்த துன்பத்தை விண்ணப் பஞ்செய்துகொண்டபொழுது திருக்கைலாசபதி ஆயிரர் தேவவருடம் தம்முடைய மூன்று திருக்கண்ணையும் மலர்த்திக்கொண்டிருப்ப, அவை களினின்றும் நீர் பொழிந்தன. சூரிய ரூபமாகிய வலக்கண்பொழிந்த நீரிலே பன்னிரண்டு ருத்திராக்ஷ மரமும், சந்திர ரூபமாகிய இடக் கண்பொழிந்த நீரிலே பதினாறு ருத்திராக்ஷமரமும், அக்கினி ரூபமாகிய நெற்றிக்கண்பொழிந்த நீரிலே பத்து ருத்திராக்ஷமரமும் உதித்தன.

வலக் கண்ணிரினின்று கபிலநிற வருத்திராக்ஷமும் அதினின்று செந்நிற உருத்திராக்ஷமும் அதினின்றும் பொன்னிற வருத்திராக்ஷமுந் தோன்றின. இடக்கண்ணினின்று வெண்ணிற வருத்திராக்ஷந் தோன்றிற்று. நெற்றிக் கண்ணினின்றும் கருநிற வருத்திராக்ஷந் தோன்றிற்று. வெண்ணிறமணி பிராமணராலும் கபிலநிறமடையுந் செந்நிறமணியும் க்ஷத்திரியராலும், பொன்னிறமணி, வைசியராலும் கருநிறமணி சூத்திரராலும் தரிக்கற் பாலனவாம்.

அவைகள் ஒரு முகம்முதல் பதினாறு முகங்களையுடையன. ஒருமுகமணி தரிக்கற் சிவனுக்கும், இரண்டு முகமணி தரிக்கற் சத் திக்கும், மூன்று முகமணி தரிக்கற் திரிமூர்த்திகளுக்கும், நான்கு முகமணி தரிக்கற் பிரமாவக்கும், ஐந்துமுக மணி தரிக்கற் சதாசிவ மூர்த்திக்கும், ஆறுமுக மணி தரிக்கற் சுப்பிரமணியருக்கும், ஏழுமுக மணி தரிக்கற் சத்தமாதர்களுக்கும், எட்டுமுக மணி தரிக்கற் அட்ட வித்யேசுரர்களுக்கும், ஒன்பதுமுக மணிதரிக்கற் கங்கை முதலிய நவதீர்த்தங்களுக்கும், பத்துமுக மணி தரிக்கற் பத்துதிக்குப் பாலர்க ளுக்கும், பதினொருமுக மணி தரிக்கற் பதினொரு உருத்திரர்களுக்

கும், பன்னிரண்டுமுக மணி தரிக்கில் விட்டுணு முர்த்தியாகிய வாசு தேவர் முதலிய பன்னிருவர்களுக்கும் பதின்குன்றுமுக மணி தரிக்கில் சதருத்திரர்களுக்கும், பதினான்குமுக மணி தரிக்கில் அசுவினி தேவதைகளுக்கும் அட்டவசுக்களுக்கும், பதினைந்துமுகமணி தரிக்கில் சந்திரன், வருணன் முதலியவர்களுக்கும், பதினாறுமுக மணி தரிக்கில் முப்பத்து முக்கோடி தேவர்கள், பிரமா, விஷ்ணு, சிவன் எல்லாருக்கும் பிரீதியாமென்றும் கூறப்படுகின்றது.

ஆயிரத்தொருநூறு ருத்திராக்ஷங்களைத் தரித்தவன் ருத்திர ஸ்வரூப முடையவனாவான். அவன் பலனை அனேக வருடங்கள் சொல்லினும் முடிவு பெறாது. அதிற் பாதியாகிய ஐந்நூற்றைம்பது உருத்திராக்ஷ மணிகளால் கிரீடஞ் செய்து தரித்தவன் சிவரூபியாவான். முந்நூற்றைம்பது மணிகளால் உபவீதம் செய்து தரிக்கலாம். சிகையின் மூன்றும், இரு காதுகளிலும் ஐந்து அல்லது ஆறும், கழுத்தில் நூற்றுஒன்றும், புயத்தில் பதினென்றும் (கன்னமலை) இருகாது சுற்றிலும் பதினென்றும் மணி பந்தங்கள் இரண்டில் பதினென்றும் பூணூலில் மூன்றுமாக முக்தி காமிதரிக்க வேண்டியது நியமம். ஐம்பது மணிகளை கடி சூத்திரமாக அணியத்தக்கது. இவ்வாறணிபவன் முக்தியடையச் சந்தேகமில்லை. இவ்வண்ணமாகத் தரித்து ஆசனத்தமர்ந்து சிவத் தியானஞ் செய்பவன் சாபாநுக்ரஹ சாமர்த்தியமடைவான். உருத்திராக்ஷ மாலையைத் தரித்து நூறு மந்திரஞ் ஜெபித்தால் ஆயிரஞ் ஜெபித்த பலன் கிடைக்கும்.

சிவபெருமான், விஷ்ணு, சூரியன், கணபதி, சுப்பிரமணியர் இவ்வைவர் மந்திரங்களையும் ஜெபிப்பதற்கு உருத்திராக்ஷமே சிறந்தது.

முக்தி, புத்திர பாக்கியம், ஐசவரியம், வித்தை, கன்னிகை, கீர்த்தி முதலியவைகளை விரும்பினவர்கள் உருத்திராக்க மணி தரித்து ஜெபித்தால் அவற்றைத் தடையின்றி யடைவார்கள்.

ஆனாலும் சிவபக்தர்கள் ருத்ராக்ஷ மணி மாலையை விசேஷமாகத் தரித்தல் வேண்டும். உருத்திராக்ஷத்தை விருப்பமுடனாவது விருப்ப மில்லாமலாவது அணிந்தால் பலனுண்டாம்.

செல்வப் பொருள் விரும்பினவன் பொன்னாற் செய்த மணியையும், கீர்த்தி வேண்டியவன் முத்துமணியையும், புத்திரகாமிஸ்பதிக மணியையும், வசியகாமி பலன்மணியையும் வாஹனகாமி வெள்ளி மணியையும் கையில் கொண்டு ஜெபம் செய்யலாமென்றும் சாத்திரங்கள் கூறுமாயினும் உருத்திராக்க மணியே இவற்றைக் காட்டிலுஞ் சிறந்த பலனைக் கொடுக்கும்.

உருத்திராக்ஷ மலை யாரிடத்திலும் இனமாக வாங்கக் கூடாது. ஆனால் ஆசாரியர் அவர்களும் மடாதிபதியவர்களும் தங்கள் மாணுக்கர்களுக்கும் இதரர்களுக்கும் உருத்திராக்ஷ மலைகளை இனமாகக் கொடுக்கலாம்.

தற்காலத்தில் சைவ சமயத்தார்களில் சிலர் உருத்திராஷ்டம் அணிந்துகொள்ள வெட்கப்படுகிறதும் தவிர அணியாதவர்களுக்கு மோட்சமில்லையா, அறுபத்து மூவர்களில் சாக்கிய நாயனார் அணிந்தாரா என்றும் ஏகான்மவாத மயக்கமுற்றும் தாங்கள் தங்கள் மனோ பீஷ்டம்போல் பலவிதமாகப் பேசுகிறார்கள்.

உருத்திராக்கமானது பாங்கருணை வள்ளலாகிய சிவபெருமானுடைய திருக்கண்ணினின்று வந்தது என்றும்,

எவரேனும் தாமாக விலாடத்திட்ட திருநீறுஞ் சாதனமுங் கண்டா லுங்கி யுவராதே யவரவரைக் கண்டபோது உகந்தடிமைத் திறநீனைத் தங்குவந்து நோக்கி யிவர்தேவ ரவர்தேவ ரென்றுசொல்லி யிரண்டாட்டாதொழிந்தீசன் றிறமேபேணி கவராதே தொழுமடியார் நெஞ்சினுள்ளே கன்றப்பூர் நடுதிறியைக் காணலாமே. [

என நம் அப்பர் பெருமான் திருவாய் மலர்ந்திருப்பதையும் அறுபத்து மூவர்களில் மதுரையை யாசாண்ட மூர்த்திராயனார் என்பவர்கிரீடமாக உத்திராஷ்டத்தை அணிந்திருந்தார் என்பதையும் சைவசமய சாத்திரங்கள் விபூதியையும் உருத்திராஷ்டத்தைப் பற்றியும் வற்புறுத்திக் கூறுகிறதென்பதையும் சிவவேடத்துக்கு முக்கியமானது உருத்திராஷ்டமென்பதையும் மறந்தார்கள்.

உருத்திராஷ்டம் விபூதி இவைகளை அணிந்தே சிவபெருமானையும் சிவனடியார்களையும் வணங்க வேண்டுமென்பது வேதாகமங்களின் துணிபாகலான் அன்பர்கள் உருத்திராஷ்ட மகிமையை நன்குணர்ந்து அதை அணியும்படி பணிவுடன் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

சிவனோ டொக்குந் தெய்வந் தேடினுமில்லை
யவனோடொப் பாரிங்கி யாவரு மில்லை
புவனங் கடந்தன்று பொன்னொளி மின்னுந்
தவளச் சடைமுடிச் சாமரை யானே.

சிவனேயர்க்கடிமை;

மு. அப்பாவு பிள்ளை.

வாங்கல், 1-6-1923.

ஜகத்குரு விசாரம்

(ஞானமீர்தப் பிரசுரம்)

சங்கராசாரியர் மாதாவுதரத்திற் பிறப்பதற்குப் பூர்வம் ஜகத்குருவாயினதில்லை; அவரது விதேகத்தின் பின்னர் அவர் ஜகத்குருவாயினதில்லை; இடைக்காலத்தில் பால்யாவஸ்தை மூர்ச்சாவஸ்தை நித்திராவஸ்தைகளில் அவர் ஜகத்குருவாயினதில்லை; எஞ்சிய காலத்தில், கோவிந்தயோகியாகிய குருசந்தியில் அவர் ஜகத்குருவாயினதில்லை.

இவ்வஸம்பா விதங்களுக்கிடையில் எப்படியோ சங்கராசாரியருக்கு ஜகத்குருப் பட்டம் நிலைக்கும்?

வசிட்டர், நாரதர், பராசார், வியாசர், சுகர் முதலிய மகரிஷிக ளைச் சைவ வைஷ்ணவர்களும், ஏகான்மவாதிகளும், ஏனையவர்களும் ஆசாரியர்களாக வங்கீகரித்திருக்கின்றார்கள். இவர்களை யொருக்கால் ஜகத்குருக்கள் என்று வாதித்தால் ஆரியர்களொருவருஞ் சண்டைக்கு வாரார். இவர்களை யபிமானித்து ஜகத்குருக்களென்று ஒருவரும் வாதிப்பதில்லை. இங்ஙனமாக, ஏகதேசமாகிய ஏகான்ம வாதத்துக்கு நூல் செய்தவரை நமதன்பர் ஜகத்குருவென்பது யாங்ஙனம்? அவர் மாயா வாதத்துக்கு நூல் செய்தபடியே சைவ சித்தாந்தத்துக்கு நூல் செய்த ஸ்ரீகண்ட சிவாசாரியரை யாமும், வீரசைவத்துக்கு நூல் செய்த பண்டிதாசாரியரை ஆராத்யர்களும், வைஷ்ணவத்துக்கு நூல் செய்த இராமாநுஜாசாரியரை வைஷ்ணவர்களும், மத்வ மதத்திற்கு நூல்செய்த ஆநந்த தீர்த்தாசாரியரை மாத்வர்களும், ஜகத்குருக்க ளென்று வாதிடலாமன்றோ? வியாசரது சூத்திரத்துக்கு இவர்கள் (ஒருவரிலொருவர் மாறுபட்ட) பாஷ்யங்கள் தனித்தனியே செய்திருக் கின்றார்கள். அதனாலிவர்கள் யாவருமே பாஷ்யக்காரர்களாயினா் கள். இந்தப் பாஷ்யக்காரர்களில், ஏனையவர்களை யொதுக்கிச் சங்கரா சாரியரை ஜகத்குரு வென்பது செல்லாது. ஒருக்கால் ஜகத்குருவென் பது அவரதுதாய் இட்ட பெயராகலாம். சங்கர நாமம் கோவிந்த யோகியாற் கொடுக்கப்பட்டதாயிருக்கலாம். இவ்வாறு திருப்தியடைந்து நமதன்பர் அடங்குவதே உசிதம். உலகிலிப்போது தாய்தந்தையர்கள் தமது மக்களுக்குச் சிவகுரு, குருசாமி, குருமூர்த்தி என்று பேர்க ளிட்டுவரும் வழக்கானும் அஃது வெளியாமென்க. இனி ஜகத்குரு வென்னுந் திருப்பெயர் ஸ்ரீ தக்ஷிணமூர்த்தியாகிய ஜகத் பிதாவுக்கே சொந்தமென்றுணர்க.

சங்கராசாரியர் சரஸ்வதியோடு வாதிக்கையில், காமகலையில்வளை வெற்றிபுனைய வேண்டிப் பரகாயப் பிரவேசஞ்செய்து இராஜப்பத்தினி களைக் கற்பழித்தது தருமமா? பரகாயப்பிரவேசஞ் செய்யாமல் தமது ஸ்வசரீரத்திலேதானே (ஒரு பொது மங்கையைக் கூடி) அவ்வதுப வத்தை நுகர்ந்து ஏன் தெளிந்திடல் கூடாது? தமது சந்நியாச சரீரம் தோஷம் எய்துமெனின், அது கூடாது. ஏனெனின், சரீரம் ஜடம். அதற்குப் பாவத்தை யீட்டத்தக்க சுதந்தரங்கிடையாது. தோஷா தோஷங்கள் சைதன்யம் விலகிய ஜடங்களிற் கேட்கப்படமாட்டா. அதனால், சைதன்யமே யவைகளுக்குப் பாத்தியமுடையனவாம். தனது ஜடசரீரத்துக்குப் பரிசுத்திகரத்தை யபேட்சித்துச் சேதன மாகிய தான் கேட்டைத் தேடிக்கொள்வதும், பரஸ்திரீகளுக்குப் பதி விரதா பங்கந் தேடிவைப்பது முசிதமாவது யாங்ஙனம்? ஒருவன் மற் றொருவனை வாங்கொண்டு சேதித்துக் கொலை செய்வானாயின், அக் கொலைக்கு வானைத் தண்டிப்பாரில்லை. எய்தவனை விடுத்து அம்பை

நோவாருண்டோ? அன்றியும், நாகலோகத்தில் துக்காதுபவம் உடலுக்கா? உயிருக்கா? இப்பூமியில் உடலோடு சேர்ந்தே உயிர்பாவத்தையீட்டினும், அவ்வுடலை யுயிர் நீங்கியவழிச் சுட்டு அல்லது புதைத்து மங்கச் செய்துவிடுகின்றார்கள். அவ்வுடல் கொண்டட்டிய பாவத்துக்கு உயிரே நிரயத் துன்பமெய்தா நிற்கும். இவற்றை நோக்குழிச் சங்கராசைதன்யத்தைப் பூர்வபட்சியார் தப்பவைப்பது கஷ்டமென்றே துணிந்திக. மூலன் என்னும் பெயருடைய இடையனது சரீரத்திற் புகுந்த சித்தரொருவர் அம்மூலனது மனைவி தன் புருஷனென்று அந்தச் சரீரத்தைத் தொட வருகையில், அவள்தொட விசையாமல் அஞ்சி யோடினாரென்னுந் திவ்ய சரிதத்தை நோக்கினார்க்குச் சங்கராசாரியாது கதை அருவருப்பைத் தாரதொழியுமோ? இச்சங்கராசாரியர் செய்த லோகோபகார மினிது வெளிப்பட்டமையால், இவரை ஐகத்குரு வென்பாரது மதம் அஸம்பாவித மாயதென்க.

சங்கராசாரியருக்கு அபிரவகுத்தன் என்பவன் சூனியம் வைத்தானென்று சங்கரா விஜயங் கூறுகின்றது. அதனால் அவ்வாசாரியருக்குக் குதப்பிரதேசத்தில் இரத்தமூலங் கண்டு சீக்கொண்டு அவதிப்பட்டுக் கொண்டிருந்தாராம். அதனை அவர் மானத்துக்கஞ்சி வெளியில்விடாமல் சகித்துக்கொண்டிருந்தார். இவ்வாறிருக்கையில் அவருடைய வஸ்திரம் தோய்க்கப்போன சிஷ்யன் அந்த வஸ்திரத்திலிரத்தக் கறையைக் கண்டு குருவை விசாரித்துத் தெளிந்து, சூனியம் வைத்தவனுக்குப் பிரதி சூனியம் வைத்துக் குருவை சேஷமப்படுத்திவிட்டான். இது தானே ஐகத்குரு மகிமை? சூனியத்தின் சேட்டை கூழாத தேவதைகளாலுண்டாகத் தக்கது. இது சிவாதுக்கிரக மெய்தினோற்பாற் சேர மாட்டாது. ஸ்ரீ ஞானசம்பந்தப் பெருமானிடம் சமணர்களிழைத்த ஆபிசாரம் பயன்பட்டதா? கேவலமாகிய சூனியத்துக்கே தாளாத சங்கராசாரியர் இத்தகைய ஆபிசாரத்துக்கு முன்னிலைப்பாரெனல் தீயின்முன் பஞ்ச நிலைக்கு மென்பதுபோல்வதேயாம். இவ்வளவு சாமான்ய சீவனை ஐகத்குருவென்பது பரிஹாஸஸ்பதமென்க.

சங்கராசாரியாருக்குக் கீர்வாண பாஷை மாத்திரமே தெரியும். அவர் மலையாள தேசத்திற் பிறந்தமையால், ஒருக்கா லந்தப் பாஷையிலு மவர் பண்டிதரெனின், அவ்வாறு கோடற்கு மலையாள பாஷையிலவர் நூலொன்றுஞ் செய்யவில்லை. ஏனைய பாஷைகளிலு மவர் நூல் செய்யவில்லை. அவருக்குத் தெரிந்த கீர்வாண பாஷை (ஒரு ஊரிலாவது) ஒருவரோடொருவர் பேசி வழங்கும் பாஷையாயினதில்லை. இவ்வேகதேச பாஷா பரிஞான முடையாரைப் பல பாஷை பரிஞான முடைய பாதகண்ட வாசிகளனைவருக்கு மதுக்கிரகிக்கத்தக்க ஐகத்குருவென்னும் வாதம் எங்ஙனோ மணம் பெறும்? ஒருக்கால் நமதன்பர் ஞானசம்பந்தர் முதலினோர் திராவிடத்திலின்றி ஏனைய பாஷைகளில் நூல் செய்ததில்லை யென்று வாதிக்க வரலாம். அவர்கள் திருவருளை முன்னிட்டு யாவுஞ் செய்தவர்கள். ஸ்வபோதகல்பன

மொழிந்தவர்கள். எல்லாக் கலைகளையு மோதாதுணர்ந்தவர்கள். சங்கரா சாரியர் முதலியவர்களும் வழிபட்ட தலைவராயுள்ளவர்கள். இவர்களுக்குத் தமிழ் பாஷையும் ஆவசியமன்று. இவர் உலகுக்குப் பரிந்துச் சைவ நலத்தை யூட்டியவாறு தமிழ் நங்கைக்கும் மண முண்டாகச் செய்தாரெனலே அமைவுடைத்து. விரிக்கிற பெருகும்.

விசுவாசம்

(184-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

இந்த உணர்வுக்கிரமத்தை, அது அறிவுகொண்டு தோன்று மிடத்து நாம் ஆராய்வதுண்டெனின், அறிவு தடித்தே உணர்வு பிறத்தலையும், உணர்வு தடித்தே விசுவாசம் பிறத்தலையும், விசுவாசம் தடித்தே பத்தி உண்டாதலையும் நாம் செவ்விதிற காணலாம். அறிவு விளக்கமின்றி உணர்வு நிகழுமிடத்தும், அறிவு நிகழாமையாகிய ஒன்று மாத்திரமேயல்லாமல், மற்றக்கிரமங்கள் எல்லாம் மேற்சொன்ன முறையேயாகி ஒன்று மற்றொன்றுகத் தடித்து, இறுதியிற் பத்தி விளைவுறும். ஆகவே, அறிவு நிகழுமிடத்துத் தோன்றும் பத்தியை அபிமானித்தலும், அறிவு மறைந்துழித் தோன்றும் பத்தியை அலக்ஷியம் செய்தலும் மரபாகுமோ? காரியத்தளவிலே ஒன்றாகிய இருதிற நிகழ்ச்சிகளுள், காரணம் அறிந்ததை மாத்திரம் கைக்கொண்டு, காரணம் அறியாததைப் புறந்தந்து ஒழுகுவது மானுஷ்ய விவேகத்துக்கு ஏற்புடைத்தாகுமோ? காரணம் அறியப்பட்ட நிகழ்ச்சிகொண்டே காரியத்தின் மகத்துவம் எமக்குப் புலப்படத்தக்கதாக இருக்க, காரணம் புலப்படாத இடத்து நாம் அதேகாரியத்தைத்தானே இழித்துரைக்கத் தலைப்படுவம் என்றால் எமது விவேகம் விவேகம் எனப்படமாட்டாது.

இனி இந்த உணர்ச்சி எமக்குப் பரம புருஷார்த்தமாய் அமைந்துள்ள தெய்வக் கொள்கையில் நிகழுமிடத்து, அங்கே அது பத்திமையாக விளைவுற்று, அன்பெனப்படும் பிறிதோர் உணர்ச்சியும் சேர்ந்து மிகப் பெலமுற்றிடும். இங்ஙனம் பெலமுற்ற உணர்ச்சி கடவுளது மகத்துவ பரிசுத்தங்களைப்பற்றிய உணர்ச்சியோடு கூடுமிடத்துப் பின்னும் பெலமுற்றத் திரும்பெறும். இங்ஙனம் திரமுற்ற உணர்ச்சியாகிய எமது விசுவாசம், எமது சுவானுபவங் காரணமாகவும், அவ்வனுபவத்தை யுடையார் பிறரோடு நாம் பயில்வது காரணமாகவும் பின்னும் ஒருமடங்கு திரமுற்று வயிரம் படைத்திடும். இந்தக் கிரமங்கள் எல்லாம் மானுட விருத்திக்குரிய சற்சாதனங்களாய் இயற்கை மரபால் அமைந்து கிடத்தலின், இவற்றின் பயனாக எம்மிடத்தே வயிரங் கொண்டு விளைவுற் றமைந்துள்ள விசுவாசத்தை நாம் எத்துணை விரயத்தோடு போற்றிடல் வேண்டும் என்பது மனுஷிக தருமத்தை ஒரு சிறிது உற்று நோக்குவார் எவர்க்கும் நன்கு புலப்படும்.

இத்தெய்வக் கொள்கையின் கண்ணே நாம் முக்கியமாகச் சிந்திக்க வேண்டியது எமது அறிவாற்றலின் அதியல்பு புல்லிய நீர்மை

யை. கடவுளது அகண்ட பரிபூரண அறிவாதீத பேரருணிலைமையை எமது புல்லறிவால் அளக்கத் துணிதல் நரிவால் கொண்டு கூவல் ஆழம் கண்டமை போலாகும். அவரை நாம் ஒருவாறு அறிவதுண்டென்றால், அங்ஙனம் அறிதற்குரிய வாயில் எமது உணர்வேயாம். இந்த உணர்வால் நாம் அவரை எவ்வளவு அண்மையிற் காண்கின்றோமோ, அவ்வளவாக எமது அறிவும் விரிவுறும். ஆகவே இந்த விஷயத்தில் எமது அறிவு விருத்தி பெறுதற்கும் சிறந்த உபாயமாயுள்ளது எமது உணர்வேயாம். இங்ஙனம் சிறந்த உணர்வை நாம் பொருட்படுத்தாது இவ்வுணர்வாற் பெறத்தக்க அறிவையே பொருட்படுத்தி நிற்பது அரிச்சுவடியை அலக்ஷியம் செய்துவிட்டுக் காவியங்கற்கத் துணிதல் போலாம்.

எமது உணர்ச்சி தானும், மற்றை விஷயங்களிற் போலவே, கடவுள் விடயத்தினும் பிழைபடுவதுண்டு. இங்ஙனமே எமது அறிவும் பிழைபடுவதுண்டு. ஒருகாற் பெற்ற உணர்வை, அது பிழை என்று காட்டும் பின்னோர் உணர்வாலன்றி நீக்குதல் மரபாகாது. தெய்வங் கொள்கை அளவிலே எவ்வெவரும் தத்தம் உணர்வின் வழியே விருத்தியுற வேண்டும். தெய்வமானது எல்லா இயற்கையையும் தன்பால் அடக்கி நிற்பதோர் பேரியற்கை. இந்த இயற்கையை எமது இயற்கையுணர்வின் வழிச்சென்று காண்பதன்றிச் செயற்கை அறிவுகளால் காண்பது அரிதினும் அரிதாகும். லௌகிகங்களின்றானும் நாம் எமது இயற்கையை அனுசரித்து விருத்தியுறவதன்றி அதனை அலக்ஷியம் செய்து விருத்தியுறவது சிறிதும் கூடாது.

இந்த இயற்கைக் கிரமமாகிய உணர்ச்சி முறையை நாம் பின்னும் பரீட்சை செய்வதுண்டென்றால் இதன் சிறப்பு எமக்கு மேலும் புலப்படும். எம்மிடத்தே அறிவுக்குரிய கருவி விருத்தி அடைவதன் முன்னர், உணர்வுக்குரிய கருவி விருத்தி அடைந்து கிடக்கின்றது. ஆகவே இவ்வியற்கை முறைதானே, நாம் அறிவைச் சாதித்தற்கு முன்னும் உணர்வைச் சாதித்தல் வேண்டும் என்பதற்குத் தக்க சான்றாகும். இந்த இயற்கைக் கிரமத்தின் வழிநின்று நாம் எமது சிறுவர்களுக்கு இளமையிற்றானே கடவுளைப்பற்றிய உணர்வை ஊட்டுதல் வேண்டும். இவ்வுணர்ச்சி அவரிடத்தே இளமையிற் கிளர்ந்து அவரைத் தெய்வங் கொள்கையிற் செலுத்தாதாயின் அவர் பிற்காலத்தே எத்துணை அறிவைப் பெறுவதுண்டெனினும், அவ்வறிவால் அவர் உள்ளத்தின் கண்ணே தெய்வச் சார்பு சித்திக்கமாட்டாது. அறிவாலும் உணர்வு சித்திக்கத் தக்கதாயினும், அவ்வுணர்வு இயற்கை முறையால் இளமையில் அமைந்த உணர்வுபோல அத்துணைச் சிறப்புடையதாக மாட்டாது. விளக்க முறையாற் பெறும் உணர்வு இயற்கை முறையாற் பெறும் உணர்வுபோல நிலைபெறுதலு மரிது. விளக்க முறையாற் பெறும் உணர்வும் இயற்கை மரபாகிய அனுபவங் கொண்டு அப்பிய சிக்கப்பட்டாலன்றி எமது உள்ளத்தின் கண்ணே அழுத்தமுறத்

லுங் கூடாது. இன்னமும் விளக்க முறைக்குரிய அறிவைச் சாதிக்கும் பக்குவம் எய்தும்காறும் நாம் சிறுவர்களை உணர்ச்சி வழியாற்றாறே பயிற்றுதல் வேண்டும். அறிவு நிகழ்தல் கூடாமைபற்றி நாம் உணர்வையும் அவரிடத்திற் கிளர்த்தாதொழிவது நாம் அவர்களுக்குத் துரோகஞ் செய்வதாய் முடியும். நாம் நன்மை என்று கண்டதொன்றை நமது சிறுவர்களுக்கு அவர்களிடத்திலே அமைந்துள்ள ஆற்றல் அளவுக்குத் தக்கதாக ஊட்டுதல் எமர்கெல்லாம் பெருங்கடனாகும். பொய் பேசுதல் ஆகாது என்று நாம் அறிந்த நன்மையை, பொய்பேசுதல் ஏன் ஆகாது என்று பகுத்தறியும் அறிவு நமது சிறுவர்க்கு உண்டாந் தனையும் காத்திராது நாம் உணர்ச்சி வாயிலாக ஊட்டுதல் வேண்டும். இவ்வுணர்ச்சி அவர்களுக்குப் பல்லாயிர கலைஞான அறிவினும் சாலச் சிறைப்புடைத்தாகும். உணர்ச்சிகள் எவற்றினும் கடவுளைப்பற்றிய உணர்ச்சியே மக்கட்கெல்லாம் மிக மேலாகிய தொன்றாதவின், அவ்வுணர்ச்சியையும் இளமையிற்றாறே ஊட்டுதல் மாலுஷ்ய விருத்திக்கு இன்றியமையாது வேண்டப்படுவ தொன்றும்.

இந்த உணர்ச்சி இயற்கைமரபாற் றேன்றுவதாயினும், இது எமது செயற்கை மரபாற் பெரிது சேட்டிக்கப் பெறும். இவ்வுணர்ச்சியை நாம் எமது செயற்கை முறையால் நாள்தோறும் போஷித்து வருவதுண்டாயின் இது பிரவிருத்தியுறும். இங்ஙனமின்றி இதனை நாம் அலக்ஷியம் செய்வதுண்டாயின், இதுபடி முறையே வலிகுன்றி இறுதியில் ஒருங்கே மறைந்துவிடும். இவ்வுணர்ச்சியைத் தூர்ப்பலஞ் செய்தற்கியைந்த சந்தேகங்களிலும் வீண் நினைவுகளிலும் எமது மனதைச் செலுத்துவதுண்டாயின், இது முகிற் படலத்தான் மூடுண்ட சூரிய ஒளியைப்போல எமது மனத்தின்கண் பிரகாசங்குன்றி மறைந்துவிடும். இவ்விசுவாசத்தைக் கைக்கொள்ளாரோடு நாம் பயிலுதலானும், இவ்வுணர்ச்சி வலிபெறும். இந்த உணர்ச்சி எமக்கு மிக மேலாகியதோர் சாதாரணமன்பதும், அவ்வுணர்ச்சியோடு தானே எமது மனத்தின் கண்ணே உடனிகழ்தவின் நாம் அவ்வுணர்ச்சியை எவ்வாற்றாறும் போற்றிடல் வேண்டும். இது பழுதுடைத்தென எமக்கு உணர்ச்சி வாயிலாற்றாறே புலப்படுமாயின் நாம் அதனைத் தடையின்றி மழுக்கி விடலாம். காமம், கோபம், பொறாமை முதலிய உணர்ச்சிகளை நாம் ஏற்ற மரபால் அடக்கி ஒடுக்கிவிடுதல் போல, இக்கடவுள் விசுவாசமாகிய உணர்ச்சியும் குற்றமுடையதாக எமக்குப் புலப்படுமேல் நாம் அதனை எம்மால் இயன்ற உபாயங்களை எல்லாம் செய்து தூரம் போகிவிடுவது எமது கடமையேயாகும். இங்ஙனமின்றி அது எமக்கு மிகச் சிறப்புடையதாகப் புலப்படுமிடத்து, அதனை நாம் எமது உள்ளத்திற்கிளரும் சீவகாருண்ணியம் உண்மை அபிமானம் முதலிய உணர்ச்சிகளைப் போல எப்போதும் பரிபாலித்தல் வேண்டும்.

யாழ்ப்பாணம் S. சபாரத்தின முதலியார்.

ஆரோக்கிய தீபிகை

சரீராரோக்கிய மார்க்கங்களை போதிக்கும் தமிழ்ப்பத்திரிகை
[பிரதி மாதமும் 15-ம் தேதி வெளிவரும்.]

ஆசிரியர் : டாக்டர் யூ. ராமராவ், எம். எல். ஸி.

நோயற்ற வாழ்வே குறைவற்ற செல்வமாயினும், அத்தகைய வாழ்வை அடைய மார்க்கம் தெரியாமல் தவித்துக்கொண்டிருக்கும் சகோதர, சகோதரி களுக்கு ஆரோக்கியமான வாழ்வை அடையும் மார்க்கங்களை அறிவிப்பதற்காக இந்தப் பத்திரிகை ஆரம்பிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதில் ஐரோப்பிய, இந்திய வைத்திய நிபுணர்களால் எழுதப்படும் பல அரிய வியாசங்கள் அடங்கியிருக்கும். வியாதிகள் கண்டபிறகு சிகிதையை செய்துகொள்ளுவதைக் காட்டிலும் வியாதி காணாமல் தடுப்பதே விவேகமானதால், நோயற்ற வாழ்வை நடத்தி வருவதற்கான உபாயங்கள் இதில் குறிப்பிடப்படும். இடையிடையே சித்திரப்படங்களும் அடங்கியிருக்கும்.

ஏழை, தனவந்தர் என்கிற வித்தியாசமின்றி எல்லோரும் இதை வாங்கிப் படித்துப்பயனடைய வேண்டுமென்கிற உத்தேசத்துடன், வருஷ சந்தா மிகவும் குறைவாய் ரூ. 1—8—0 ஆக நிர்ணயிக்கப்பட்டிருக்கிறது. தனிப் பிரதி விலை அனா 2. சந்தாதாரராகச் சேர விரும்புவோர் அடியிற்கண்ட விலாசத்திற்கு எழுதுவதுடன், ஒரு வருஷ சந்தாத் தொகையையும் முன் பணமாக அனுப்பி விடும்படி கேட்டுக்கொள்ளப்படுகிறது.

மாணேஜர்,

“ஆரோக்கிய தீபிகை”

323, தம்புசெட்டித் தெரு, சென்னை. தபாற் பெட்டி நெ. 166.

அறிவிப்பு

ஸ்ரீ அப்பய தீக்ஷிதர் அவர்களால் செய்யப் பெற்ற சிவார்ச்சனா சந்திரிகையும் அகோர சிவாசாரியரால் வியாக்யானம் செய்யப்பெற்ற அஷ்டப் பிரகரணத்துள் தத்துவ பிரகாசிகை, தத்துவசங்கிரகம், தத் துவத்திரய நிர்ணயம், ஆகிய மூன்றும் அடங்கிய புத்தகம் ஒன்றும் நம் முடைய சங்கத்தினின்றும் வெளியா யிருக்கின்றன. வேண்டுவோர் நமக்கெழுதிப் பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

சிவார்ச்சனா சந்திரிகை		...	ரூ. 1 0 0
தத்துவப் பிரகாசிகை, தத்துவ சங்கிரகம், தத்துவநிர்ணயம்	...	...	.. 1 0 0
ஆகிய மூன்றும்	...	...	.. 1 0 0

தபாற்சார்ஜ் வேறு

இங்னம்:

காரியதரிசி,

சிவாகமசங்கம், தேவகோட்டை,

திருவருள் கம்பெனி THIRUVARUL & Co.,

General Merchants & Booksellers, 43, Palayappen Street,
G. T. MADRAS.

ஸ்ரீ தாயுமான் சுவாமிகள் பாடல் மெய்கண்ட விருத்தியுரை

பல நூல்களைப் படித்து அரிதில் அறியும் வேத சிவாகமங்களின் ஞானபாதப் பொருள்களை யெல்லாம் பல பிரபல பிரமாணங்களோடு இவ்வுரையில் அறியக் கூடும். ஷை சுவாமிகள் திருவுருவப் படத்தோடு, பட்டு கலிகோ பயிண்ட் செய்தது. விலை ரூபா 4—0—0

பட்டினத் தடிகள் பிரபந்த விருத்தியுரை ரூ. 3 8 0
கம்ப ராமாயண வசனம் (திரு அவதார முதல் பட்டாபிடேகம் வரையில்) 3 0 0

	ரூ.அ.		ரூ.அ.
வினோதாச மஞ்சரி	2 0	பகவத் கீதை பாக்கட் சயிஸ்	1 0
பரமபதமார்க்கம்	0 8	ஞானத்திரட்டு	1 0
ஜடபரதோ பாக்கியானம்	0 8	தேவி பராக்கிரமம்	1 4
பூலோக இன்ப துன்பம்	0 6	சங்கீத ஞானபூஷணி	1 8
ஹிந்துலா	1 0	சின்மய தீபிகை	0 8
செந்தமிழ் வானவர் சரித்திரம்	0 12	திருமுறைத் திரட்டு (காஞ்சி	
பிரபஞ்ச பாவபுண்ணியம்	0 8	நாகலிங்க முதலியார் பதிப்பு	2 8
முத்தி சோபானம்	0 8	மஹாபதிவிரதைகளின்சரித்திரம்	0 8
இந்திரஜாலக் கதைகள்	0 8	பன்னிரண்டு ராசாக்கள் கதை	0 12
பட்டினத்துப் பிள்ளையார்		சிகிச்சா ரத்தின தீபம் (வைத்திய	
திருப்பாடற்றிரட்டு. சுவாமி		நூல்)	2 8
கள் சரித்திரமு மடங்கியது.	2 0	கண்ணுசாமியம் வைத்தியநூல்	1 8

இவைகளன்றி இதர நாவல்களும், பாடசாலை யில் வாசிக்கும் சிறுவர்களுக்கு வேண்டிய, தமிழ் வாசகங்கள், இலக்கணப் புத்தகங்கள், தேச சரித்திரங்கள் முதலியனவும் ஏழ்மிடம் கிடைக்கும்.

RINGWORM OINTMENT

இது சரீரத்தில் உண்டாகும் தேமல், சகலவிதமான படைகள், சொறி, கர்ப்பான் முதலியவற்றிற்கு, ஷை சரீரத்தின் பாக்கத்தை கார்பாலிக் சோப் தேய்த்து சுத்தஞ் செய்து ஒருமுறை பூசினவுடன் மிகவும் குணம் தரும்.

விலை புட்டி 1-க்கு 0—8—0 1 டசன் புட்டி 5—4—0

EUCALYPTUS OIL

பூகலிப்டஸ் ஆயில் என்னும் நீலகிரித் தயிலம் புட்டி 1-க்கு 0—4—0
1 டசன் 2—8—0

தர்மா மீட்டர் என்னும் சுரம்பார்க்கும் டிக்கிரி 0—14—0 1 டசன் 9—0—0

குறிப்பு:— ஷை புத்தகங்களுக்கும், மருந்துகளுக்கும், பாக்கிச் சிலவும் தபால் சிலவும் பிரத்தியேகம்.

Printed at the Sadhu Press, Royapettah and Published by
I. Anthimoolai Muthaliar, G. T. Madras.